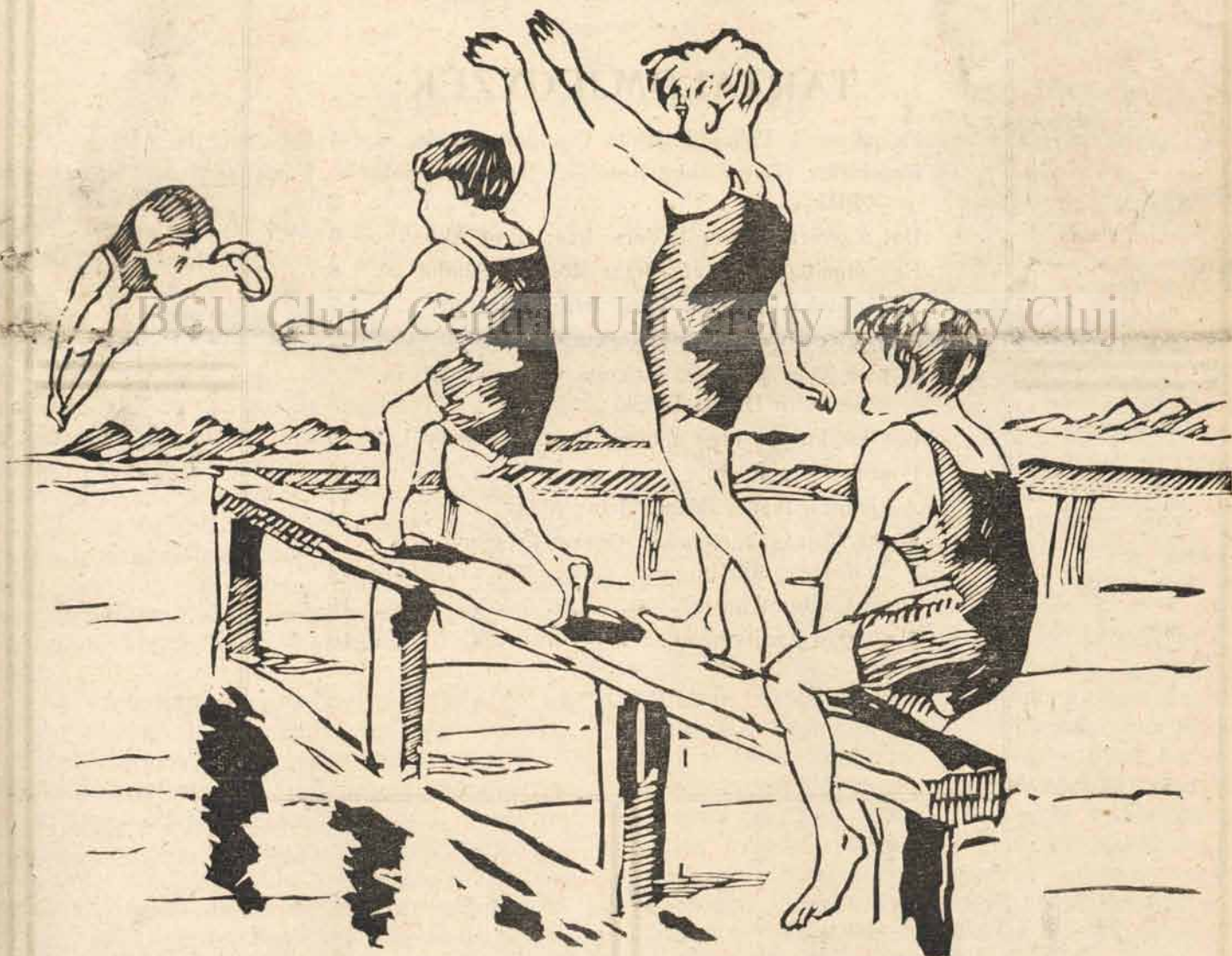

Cimlewa

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Fejest ugrik Palkó.

Nyár közepén vig élet
Folyik a folyóba,
Még az ijedt mama is
Nevet hébe-hóba.

Mert muszáj is nevetni,
Mikor látja Palkót,
Hogy rémiti meg a sok
Elvetemült rajkót.

Legelőször ő ugrik
Fejest a folyóba,
Pedig ő a legkisebb
Erőbe meg korba.

Igaz, hogy tud is úszni,
Nem vitatja senki,
Csakhogy mégis nagy dolog
Ily bátornak lenni.

Egyes szám ára Románia területén 4 lei.

TARTALOMJEGYZÉK:

Fejest ugrik Palkó. Rajzolta Csengery István . . .	1
Erdei élet. (Gyermekkori emlék.) Irta: Benedek Elek	3
Dal a gyermekszivről. Vers. Irta: Gara Ákos . . .	5
Egy álmatlan éj. Tréfa. Irta: Monoky Sándor . . .	6
A bárányparka kalandja. Vers. Irta: Rác Imre . . .	7
Jánoska. Tanulság. Irta: Reismann Irma	7
A torkosság áldozata. Rajzolta Csengery István, verselte Hajnal László	8
Két kis kutyus meg a bocs. Rajz. Csengery I.	9
Poczkok Pista naplója	10
A kíváncsi manó. (Mese.) Irta: Alexy	11
Senki Tamás története. Gyermekregény. Irja: Kertész Mihály	14
Öreg Cimbora üzeni	16
A Cimbora rejtvényei	16

Cimleve

JÓGYERMEKEK KÉPES HETILAPJA

Erdei élet.

— Gyermekkori emlék. —

Írta: Benedek Elek.

III.

András nagyapó almafája.

Az erdő este: feledhetetlen kép ez. Eddig csak zsellérünk leányának, Rigó Anisnak meséiből ismertem a rengeteg erdőt, rengeteg erdő közepén a kicsi kunyhót, melyben több száz esztendő s öreg asszony lakik, „akinek az orra a térgyit veri“ s aki azzal fogadja a szállást kérő királyfit vagy szegény legényt: szerencséd, hogy öreganyámnak szólitottál, mert különben így meg úgy. Az ő meséiből ismertem a magas hegy tetején, kakaslábon forgó aranyvárat, de mindezt látni csak most láttam: az est sötétjében, amikor felgyultak a tüzek. Gyermekképzéletem látni vélte a tüzek mögött a kicsi kunyhókat, a komoran sötétlő hegyek ormán a kakaslábon forgó palotákat — nem vélek csalódnai, ha most, fehér hajjal, azt hiszem, hogy ezek a rejtelmes esték jegyeztek el engem életre a mesemondás tündéranyagával . . .

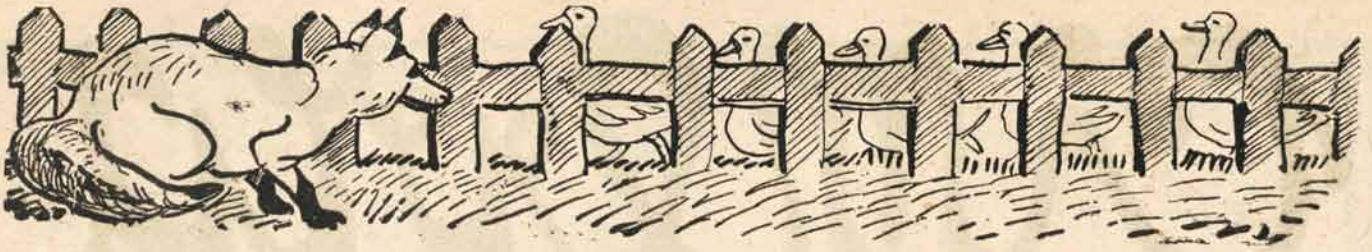
Az erdő nappal: feledhetetlen kép ez is. Amikor a Nap, Isten áldott napja delelőre hág s pihenni látszik az ég közepén. Sohasem láttam szebbnek az eget, mint most szénaforgatás közben. Kicsi nővérem, Anikó, meg én, meg-megálltunk, a villanyelére támaszkodva bámultuk, mint gyűlnek, gyülekeznek bodros báránfelhőcskék, aztán egyszerre csak rengeteg nagy báránysereg szállotta meg az ég mezejét. Égető hévvel sütött a nap, csuda, hogy földhöz nem szegeztek lángoló sugarai. Felfelnéztünk az égre, gyönyörködtünk az égi báránycsordákban s Anikó felsóhajtott: — Jaj, Elekecske, Elekecske, de szeretném, ha olyan szép kendőm volna, mint az a felleg, ott né! Rávezette a szememet erre a fellegre: csakugyan olyan volt, mint egy habos selyemkendő. S

im, egyszerre csak hatalmas kiáltás zavart fel a gyermekes álmodozásból.

— Le a kaszát! Villára! — harsogott édesapám vezényszava s már abban a pillanatban Bodvajbánya felől megdördült az ég. Még halkán, morogva, messziről, de véstjelentőn. — Takarj, ember, takarj! — zúg át az erdőn a vészkiáltás hegyek tetejéről, oldaláról, a völgyekből. Nemcsak magukat riogatják, de a közel s távol dolgozókat is, hátha valamelyik nem vette észre, mint tornyosodnak a felhők Bodvaj felett. Könnyen megesik ez. Magas hegyek közé szorult völgyecskék felett csak egy darabka eget lát a munkásember: ezen a darabkán egy felhőfoszlány sincs még talán, amikor túl a hegyen már esőtől terhes fekete felhők gomolyognak.

Mind eldobálták a kaszát a mi kaszásaink, villát ragadtak s riadtan, izgatottan szedték, dobálták össze a szénát, rakták hirtelen-boglyácskába, aminek különben nálunk merekje a neve. Nem láttam én még eddig ilyen eszeveszett s mégis rendben folyó munkát. Azok az emberek, akik minden dolgukat szinte tempósan végzik, semmit el nem hirtelenkedve, mindennek a módját megadva: mintha csak közeledett volna a világ vége, kétségbeesetten igyekeztek megmenteni a száraz szénát, nehogy az eső bepiszkolja. Az eső még nem érkezett hozzánk, de e verejték már csurgott az emberekről. Én is szaladtam ide-oda, lábatlankodtam, de végre is csak félrehúzódtam az utjokból: majd még villára kapnak engem is s beletemetnek valamelyik boglyácskába . . . Már jöttek, jődögéltek a nagy fekete fellegek Bodvaj mögül, mind kisebb-kisebb térre szorult

az ég azurkékje, véges-végig nyilalt az égen a villám, utána eget, földet rengető mennydörgés; nyomban rá száz meg száz fekete paripát fogott hintaja elé a Vihar: amerre elnyargalt, meghasadt az ég. Kezdetben csak egy-egy nagy esőcsepp koppan a fejünkre, aztán szörnyű nagy zuhanással szakad le az a száz meg száz fekete paripa, félelmetes nagy tömeggé gomolyodva össze: fellepszakadás ennek a neve. Patakokban folyt le az esőlé a lankás kaszálón, söpörte maga előtt a szénát, amit fel nem takarhattak, bepiszkolva tavalyi falevéllal, mindenféle giz-gazzal, törmelék-ágacskákkal a boglyácskák tövét.

Aztán—aztán egyszerre csak nyilni, nyiladozni kezdett az égnek kárpitja, oszlottak-foszlottak a fellegek, átvándoroltak Csikországba. Kisütött Isten áldott napja, mosolyogva nézte magát a gödrös helyeken összegyűlt tócsák tükrében . . .

Mondta búsan, keserűen édesapám: — Most már mosolyoghatsz . . . Csuron-viz verődtek össze az emberek, csak mi gyermekek, maradtunk szárazon, mert idejében behuzódunk a kalibába. Most ti, úgy-e, azt gondoljátok, hogy ezek a bőrig ázott emberek ruhát váltottak nagy hirtelen? Igen vált majd szombat este, aki hazamegy vasárnapolni. Ide ugyan senki sem hoz váltóruhát. Még a madarak is kinevetnék, hát ember az embert! Hiszen raktak volna tüzet, (hol van fa, ha itt nincs, rengeteg erdő kebelében?) de csurog a víz minden fáról, elevenről, halotról. A tüzhelyen is tócsa. A vén füllentő elészedi minden tudományát, sűrű bokrok rejtekeiből kotorászunk elé félvizes tavalyi faleveleket, hárman is csiholják a tüzet: szikrázott a kova, fogott is tüzet a tapló, de bizony esteledett, alkonyodott, amikor keservesen nyöszörögve, sirva, lobbott vetettek a száradó ágak. Nem, nem, ezen az estén nem volt mesemondás, a vén füllentőben is elázott a füllentés: mind, ahányan voltak, a siralmasan égő tűz körül kuporogtak, azt piszkálták, biztatták: égj, tűz, főjj, fazék! — de bizony sem a tűz, sem a fazék nem fogadott szót. Isten áldott napjára maradt végre is a

száritás: ő a legjobb ruhaszáritó. Ő az, aki rendbehozza, amit a Vihar rontott: mind a széna, amit szétvert, pocsékká tett, másnap estére ott állt megszáradva, domboru hasu nagy boglyákban.

Valahol csak szénaboglyát látok, mindig eszembe jut e nap: hány ilyen boglyán forogtam a karó körül, rátaposva minden villa szénára, mit édesapám erős karja hozzám emelt, elibém tett le! Maga szerette rakni a boglyát s egy kis gyermek éppen elég volt arra, hogy tömörre tapossa a szénát, elébb-elébb lépve, forogva a karó körül. Mikor aztán feladta az utolsó villa szénát, mondta:

— No, bátyámuram, most csussson le.

És én csusztam bátran a boglya domboru hasán, mert az a két erős kar kitarva várt reám, aztán szépen összekapcsolódott a ürekkam körül, széles keblére ölelt édesapám, úgy eresztett le a földre.

Ezeknek a perceknek melegségét, édességét most is érzi öreg szívem.

Édes, jó, melegszívü apám!

Amint ma mondanánk: a Vihar nagy szenzáció volt nekem, de édesapám meleg szive is tartogatott számomra szenzációt: egy almafa képében. Györkovácságától egy jó hajításnyira terül el a legnagyobb erdei kaszálónk: Kicsi mező a neve. Kicsi mező a nagyerdőben. Fák és bokrok szegték ennek is a határát, de a közepe táján forrás bugyogott, forrás fölé hajlott az almafa.

— Hej, bátyám uram, bátyám uram — mosolygott édesapám — nézze csak, mennyi alma van azon a fán!

— Be kár, hogy vad! — sóhajtottam én.

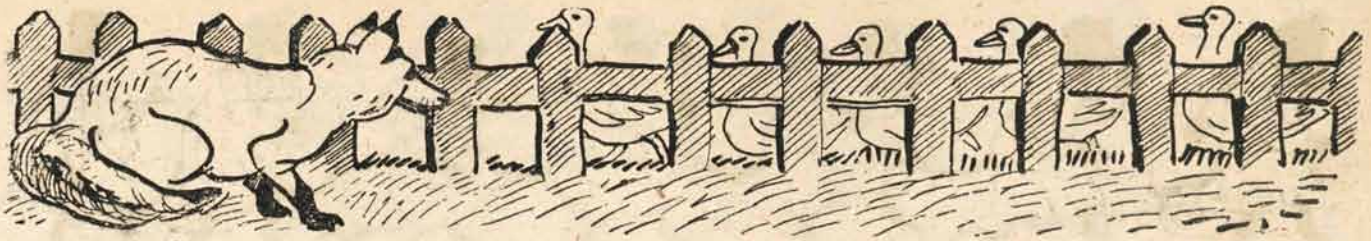
— Hiszen, majd meglátjuk.

A fa alá mentünk, édesapám két kézzel megfogta a derekát, teljes erőből megrázta kétszer-háromszor egymásután s csak úgy hullott a szép piros alma.

— Szedje, bátyám uram, szedje.

Hiszen, szedtem, hogyne szedtem volna: jó lesz játéknak.

— Kóstolja meg, bátyám uram — biztatott édesapám.

Hát beleharaptam. És felsikoltottam utána: Édesapám! Édesapám! Ez éppen olyan, mint otthon a mi édes almánk!

— Ó, ne mondd! Lehetetlen.

— Bizony Isten!

— No, akkor én is megkóstolom, mondta nagy komolyan. Lám, ez csakugyan olyan édes, mint a hazai édes almánk.

— No, ez csuda, mondtam én.

— Bizony, csuda ez, fiam, mondta most már elérzékenyülten édesapám. Mert ez a fa vadfának indult, de volt egyszer, régen, egy igen-igen jó ember s mit gondolt, mit nem magában, otthon az édes almafáról levágott egy ágacskát, felhozta az erdőbe, itt a vad-csemetébe beleoltotta. Isten megáldotta a munkáját, mert nemcsak ő evett a gyümölcséből,

ettek a gyermekei is, de még az unokái is. Mit gondolsz, ki oltotta nemesre ezt a fát?

— András nagyapó! András nagyapó! Ugy-e, őkigyelme?

— Ó, fiam, ő, Isten nyugtassa meg.

Ó, te áldott ember, minden nagyapók közt a legmelegebb szívű nagyapó! Te nem elégedtél meg azzal, hogy külön kertet szenteltél otthon a gyümölcsfának, itt, rengeteg erdő közepén is megnemesítél egyet, hogy a nap hevében eltikkadt munkás emberek szomjuságukat megenyhíthessék. Amikor ezt a fát oltád, ugy-e, gondoltál rám is, az ismeretlenre, talán az én unokáimra is?

Ime, ez volt az erdő második szenzációja. Nem idegeket korbácsoló: egyszerűn szívet melegítő.

Áldott legyen az emléke, András nagyapó!

(Vége.)

Dal a gyermekszívről.

Mosolygó kis angyaloktól
Mégkérdeztem szépen:
Milyen legyen a gyermekszív,
Mondjátok meg nékem.

Tarkaszárnyú angyaloknak
Szép, mosolygó ezre,
Csengő-bongó, csöpp kis dalban
Zengett vissza erre:

Mint liliom, olyan tiszta,
Úde, mint a harmat,
Melynek gyöngye beragyogja
A pirkadó hajnalt.

Hű legyen a gyermek szíve,
Mint a fényes tükör,
Melyben hű kép ragyog vissza,
Napsugárról, tűzről.

Víg legyen a gyermek szíve,
Mint madár az ágon:
Csicseregjen, csiripeljen,
Bohó táncot járjon.

S mint az angyal, oly szeliden
Szálljon hangja égbe,
Hol a Jóság ül ragyogva,
Napsugárba', fénybe'.

Gara Ákos.

Egy álmatlan éj.

— Tréfa. —

Már tizenegy óra is elmult s én jobbról-balra, majd balról-jobbra forogtam jól megvetett puha ágyamon. Mégsem jött álom a szememre.

Elvonult előttem a multnak minden öröme, boldogsága. Visszagondoltam rég letűnt gyermekkoromra, amikor még nem ismertem az élet sötét oldalát, hanem csak szépnek, boldognak láttam a világot és hinni mertem, hogy utain számomra csak virágok teremnek tövis nélkül.

Máskor a visszaemlékezés álomba ringatott és átmenet nélkül éltem át újra azt a boldog időt, mely — ha elröppen — nem jó vissza többé soha.

Most azonban nem használt ez sem, elaludnom nem sikerült. Ébren álmodozásomból a toronyóra ütése zökkentett ki. Hallgatom. Egy . . . kettő . . . . . tizenkettő.

— Istenem — gondoltam — máskor ilyenkor úgy alszom, mint a bunda, míg most úgy kell magamat éreznem, mint az éjjeli őrnek, azzal a különbséggel, hogy neki nem szabad aludnia, míg nekem nem lehet.

Eszembe jutott a boszorkányok órája is, kik tizenkettőtől egyig röpködnek a seprűnyélen. Gondoltam, hátha ide hozzám is beröpülne hirtelen egy vén vasorru a nyitva hagyott ablakon, legalább színről-szinre látnék egyet azok közül, kikkel régen fenyegettek, ha nem akartam elaludni. Nem jött senki.

Kondul a toronyóra. Bamm! Elmult a szellemek órája is s még mindig egy állapotban vagyok, mint a Samu nadrágja.

Még ha szép holdas éj lett volna, nem bosszantott volna a dolog, mert akkor az ablakba könyökölve ábrándoztam volna, szemlélve a csillagokat; de legnagyobb bosszuságomra olyan sötét volt, hogy bicskával lehetett volna vágni.

— Mit csináljak, teremtő egy igaz Isten? Rágondoltam a halálomra, a sír sötét mélyére, a csendes temetőre, a bús, szomorú ha-

lotti zsolozsmákra, a pihentető, minden földi gondtól megváltó örök álmokra. Ennél álomba ringatóbbat már nem tudtam kitalálni.

Hát gondoljátok! Merengésemből felzavar egy borizü hang:

— Ihaj, csuhaj, soh'se halunk meg! Ez a vadvirágos népi hangulat, mely erős, recsegős-ropogós hangon fejezte ki a meggyőződést, abban a pillanatban úgy kiverte fejemből a temetőt, a halált, hogy akarva sem tudtam többet rájuk gondolni, pedig éreztem, hogy az álom tündére nem hagy el, hanem teljes erejével igyekszik hatalmát érvényre juttatni. Szinte tehetetlen voltam már. Tagjaim elszibadtak, azok már nyugodtak, de én nem, már pedig azok együttvéve alkotják az „én“-t. De hát az a kutya szem! Az még mindig néz s mig az néz, addig alvásról szó sem lehet, csupán csak fekvésről.

Hogy ezután mi minden jutott az eszembe, hirtelen nem is tudnám elősorolni. Annyi azonban tény és valóság, hogy a három órát még hallottam.

Abban a pillanatban, mikor elhangzott a harmadik ütés is, átcikázott az agyamon egy gondolat, mint a villám és elpirultam magam előtt, mert beláttam, hogy álmatlanságomnak saját magam voltam az oka.

Pedig milyen egyszerű, kis dolgon mult az egész! Bárki kitalálhatja, ha egy kissé gondolkodik.

Megmondjam, hogy sokáig ne törjétek a fejetekeket?

— Azért nem tudtam elaludni, mert elfelejtettem behunyni a szememet!

Monoky Sándor.

Előfizetési árak:

Egész évre . . 160 lei. Fél évre . . . 80 lei.
Negyed évre . 40 lei. Egy óra . . . 15 lei.

Az előfizetések a „Szabadsajtó“ Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t. Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre küldendők.

A bárányka kalandja.

Virágos szép zöld mezőben bari bárány béget,
Rámosolyog vig kacaja az azures égnek.
Minden lépten csilling-csilling, cseng a kis csengője,
Csupa tánc és fürge játék, ha ugrál előre.

Egyszer történt: a kis bari, ahogy legelészett,
Felpillantott s megcsudálta az eget, a szépet.
Kék mezőben sok-sok ezer bari legelészett...
Gondot adott ez a csuda a bari eszének!

Elindult utat keresni az égi mezőre,
De az égi bárányka-nyáj csak haladt előre.
És ahogy ment, az égi nyáj lassan szerte oszlott,
S az ég alján a nyugvó nap vér-tüze piroslott.

Keservesen bégte vissza a bari a nyáját:
„Jaj Istenkém mit csináljak, vissza hogy találjak?”
Szánta, bánta, hogy az égi legelőre vágyott...
Bárány-felhők voltak azok, szertefoszló álmok!

Rácz Imre.

Jánoska.

Bizonyára neked is van, kis cimborám, valahol a szekrényed fiókjában, vagy a tolltartód sarkában egy-két nagyobb összeg, amit keresztmamától, vagy talán magától apukád-tól kaptál karácsonykor, vagy születésnapodra, ugye? Így történt Jánoskával is az eset, amit szeretném, ha figyelmesen elolvasnátok és tanulnátok is belőle.

Negyedik elemibe járt Jánoska, amikor elérkezett a tizedik születésnapja. Anyukája jó diós, mákos patkót készített a finom habos kávéhoz. Apukájától pedig, képzeljétek, egy igazi, csillogó fényes aranykoronát kapott.

— Tedd el Jánoska, mondta, és csak akkor költsd el, amikor nagyon-nagyon szükséged lesz valamire, ha gondolod, hogy már nem nélkülözheted el, de légy szorgalmas és takarékos s akkor ehez az egy aranykoronához még sok-sok arany korona fog gyülni.

Jánoska megígérte, hogy nem felejtí el, amit hallott, aztán gondosan becsomagolta és elzárta az aranykoronát a fiókjába. Néha elővette és gyönyörködött benne. Közbe nőtt-nőtt Jánoska, gimnáziumba került s az aranykorona pihent mozdulatlanul a puha selyempapírba. Mikor leérettségizett, bizony mulattak egyet az örömeire. Jánoska már nagy fiu volt s ahogy rendezte a fiókját, hirtelen gondolt egyet s az aranyat szépen a zsebébe csusz-

tatta. Mulatozás közben kivette a zsebéből, hogy elköltse. Akkor egy pillanatra maga előtt látott egy rövidnadrágos kisfiút, aki megígéri az édesapjának, hogy szorgalmas lesz és takarékos. Szépen visszacsomagolta a selyempapírba s elbucszott a fiuktól. Másnap halottá, hogy mennyi pénzt elköltöttek. Ő örült, hogy jóra intette az arany korona. Aztán messze idegenbe került egyetemre. Tanult sokat, fáradhatatlanul, szorgalmasan. Az arany korona mindég vele volt, nem tudott volna megválni semmiért sem tőle. Egyszer tandíjat kellett fizetni és nem volt. Már-már elővette, de még sem. Feláldozta pár hétig vacsora utáni szabad idejét, kisebb diákokat tanított s örömmel gondolt reá, hogy az ígérését betartja s amíg lehet, nem áldozza fel az arany koronát. Telt az idő és Jánoskából komoly tudós, orvosprofessor lett. Hazament kis szülővárosába s rövid idő múlva, mint egyik legjobb, legtehetségesebb embert ismerték. Ezután is takarékos és szorgalmas volt, soha nem költött felesleges dolgokra és bizony nemsokára az aranykoronának párja akadt, azután még egy, még egy, sok-sok s mikor gazdag, meglett ember lett a kis Jánoskából, elmesélte, hogy ez mind azért van, mert ő egyszer kisfiu korában megígérte, hogy szorgalmas lesz és takarékos és ezt meg is tartotta. Reismann Irma.

A torkosság áldozata.

*Megmondtam már régen,
Ne torkoskodj Lajcsi,
Láttad a múlt héten,
Hogy megjárta Karcsi.*

*Almát akart lopni
A kis huncut gyermek,
S ma sem heverte ki
Még az ijedelmet.*

*Ugy megszalasztotta
A haragvó néni,
Hogy nem volt ideje
Még hátra sem nézni.*

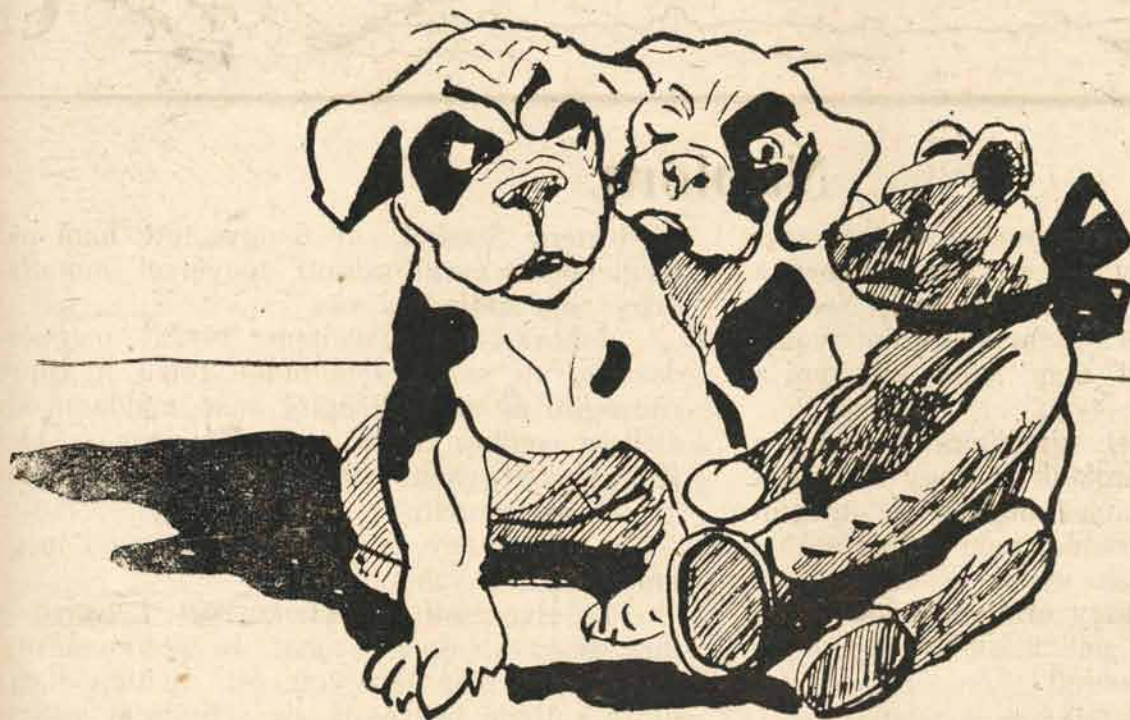
*Potyogó könnyekkel
Szaladt a mihaszna
S az almalopásból
Nem igen lett haszna.*

*Elhullatta mindet
A nagy úton sorba
És a piros alma
Szürke lett a porba.*

*Azért mondom Lajcsi,
Ne torkoskodj itten,
Mert a rossz gyereket
Megveri az Isten.*

Két kis kutyus meg a boccs.

Két kis kutyus összebujt,

Mit lehetne tenni?

Ez a barna medve-boccs

Nem akar elmenni!

Pedig miénk ez a hely,

Ide ő jött utoljára.

Vagy nem is jött, hisz kereken

Tolta ide Sára.

Naplóm.

(—, július 21.) Rettenetes meleg van. El sem képzelik, milyen nagy kin az most, ebben a rekkenő hőségben leülni naplót írni. Nem is ülnék le, ha ma délelőtt nem történt volna olyan esemény, amit nem lehet kihagyni a naplóból.

Már korán reggel kimentem Starkkal a strandra és úgy határoztuk el, hogy délig kint ülünk, aztán hazajövünk ebédelni és megint visszamegyünk. A strandon nem voltak sokan, mert hétköznap volt és ilyenkor dolgoznak az emberek. Talán tizenegy óráig lubickoltunk a vízben minden zavar nélkül, amikor egyszerre irtózatossá lárma kerekedett.

Persze mindenki felkapta a fejét és úgy, ahogy voltak, szaladtak abba az irányba, ahonnan a lárma hallatszott. Én éppen kifelé jöttem a vízből és felöltözni akartam, de erre én is elszaladtam. Jó messzire, túl a strandon, ahol a rendőr bácsik mindig tiltják a fürdést, egy kislány fuldoklott. Két fiu utána uszott és éppen akkor, amikor én odaérkeztem, az egyik a hajánál fogva akarta kihuzni. Ugy látszik azonban, hogy a lány lába beleakadt valamibe, mert sehogysem sikerült kihuzni a vízből.

Később odaérkezett az uszómester bácsi és hárman valahogy kivették a szegény lányt, de akkor már halott volt. Persze volt nagy sirás, az asszonyok, akik kint voltak, eltakarták kezükkel az arcukat és úgy sirtak, pedig biztos, hogy nem is ismerték.

És így nagyon kellemetlenül éreztem magam, mert még soha nem láttam közlelő halottat. Borzongva indultam vissza a kabin felé és közben eszembe jutott, hogy Stark nem is volt megnézni a dolgot. Nem tudtam, miért nem jött, de nem gondolkoztam rajta. Bementem a kabinba. Stark már ott volt és öltözködött. Elmeséltem neki, hogy mi történt és akkor borzasztóan sajnálni kezdte, hogy nem jött ő is. Aztán odamentem, ahol a ruhát szoktam tartani és akkor rémültem meg igazán.

A ruha nem volt sehol! Kétségbeesve

kérdeztem Starkot, de ő úgy tett, mint aki meglepődött és kifordított tenyérrel mutatta, hogy nem tudja, hol van.

Jobbra-balra szaladtam, fűt-fát megkérdeztem, de senki sem tudott róla. A kimerültségtől és az ijedtségtől már majdnem elaléltam, amikor Stark, aki pedig már az elején nagyon gyanus volt nekem, elnevette magát és azt mondta:

— Na gyere te álomszuszék, majd megmutatom, hol van.

És elvezetett egy bokorhoz. Lehasalt a fűre, hogy kivegye a ruhát, de ijedten ugrott fel. A ruha már nem volt ott. Ijedten megnézte a többi bokrot is, de sehol sem találta. Olyan komikus volt a félelmében, hogy bár az én ruhámról volt szó, mégis nevetnem kellett.

Most azután igazán nem volt mit tenni. Így nem mehetek haza, itt pedig nem maradhatok. Stark pedig esküdni kezdett, hogy meg fogja fizetni, majd kér az apjától pénzt. De én nem törődtem a pénzzel. Én éhes voltam és haza akartam menni. Végül Stark azt mondta, hogy hazaszalad és hoz nekem egy ruhát. El is ment, de én hiába vártam. Nem jött vissza. Ugy látszik, örült, hogy elszökhetett. Mikor már nagyon éhes voltam és a félelem is elgyengített — nem szégyellem — sirni kezdtem. Egy bácsi megkérdezte, miért sírok és mikor elmondtam, nevetni kezdett és azt mondta, menjek csak vele, mert ő kocsi-val hazavisz. Ugy is ismeri édesapámat. Így kerültem haza. Persze, mint mindig, most is én kaptam ki. Pedig becsületszavamra, most igazán nem voltam hibás.

POCZOK PISTA
III. el. oszt. tan.

A kíváncsi manó.

A Kereszthegy belsejében vigan folyt a munka. A hegyi manók füttyörészve hordták teli, töltötték meg a hegy hasadékait arany és ezüst erekkel, hogy majd a szorgalmas bányászok hadd örvendjenek a gazdag teléreknek.

Manóék földalatti palotája rubin, smaragd és gyémánt kövekből volt kirakva. Asztaluk, ágyuk és a székek tündöklő aranyból, ezüsből voltak készítve.

A földalatti hegyi tavakon smaragd- és rubinokkal kirakott gyönyörű kis gondolák himbálództak. A hegyi utakon arany hintócskákban manó kisasszonyok kocsikáztak. A hintók elé szép nagy fehérszőrű patkányok voltak fogva.

A földalatti manó városban minden kényelem, minden fényűzés megvolt. A nap helyett szikrázó fényű nagy gyémántok világították be manó országot. Mesés szép volt, mondhatom. Amit szemük-szájuk kívánt az mind megvolt. Jah, arany élet volt az ám! Ugye gyerekek?

Minden száz évben, nap- és éjegylenlőség idejében, holdtöltekor, egy a manók közül éjfél tájban kiszállhatott a hegy belsejéből, hogy megtekinthesse az emberek földi birodalmát.

A manók rendszeren egy-kettőre visszatértek, nem tetszett nekik az emberek élete, a kenyér, a megélhetés utáni vad hajsza, szívtelensége. Örvendett mindegyik, ha ismét leszállhatott a gazdag kincsekkel, minden jóval ellátott békés földalatti lakásába.

Ez évben a legfiatalabb manóra került a sor, hogy a világban körülnézzen. Manóka bizony nagyon kíváncsi és nyugtalan természetű lévén, alig várta, hogy megszemlélje a földi életet, megismerkedjen az emberekkel. Kedvetlenül, immel-ámmal dolgozott. S így történt azután, hogy a reá bízott rubin serleg, amely a királyé volt s melybe a király nevét kellett volna vésnie, kezében ketté tört.

A király persze nagyon haragudott az ügyetlen manóra, annál is inkább, mert e serleg drága emléke volt ősatyjától. Keményen

össze is szidta manókat. Ez pedig, nem hogy bocsánatot kért volna, hetykén odaszólt a királynak:

— Király uram, ha nekem megtetszik a hegyen kívüli élet, akkor nem jövök ide vissza!

Erre a király nyugodtan, de nyomatékosan azt felelte: — Mondok neked valamit. Ugye, te tudod, hogy csoda erővel vagyok megáldva. Hát tudd meg, holnap este, mikor a hold telik, kiszállhatsz a hegyből, de ha napasszony első sugara nem talál téged a titkos gyémántajtó előtt, akkor országunk addig marad előtted elzárva, míg egy kis leány önként, szeretettel meg nem csókol. Csakis akkor és ha addig ezer év elmúlik, térhetsz ide vissza.

— Jó — felelte vállát vonva manóka. Majd meghajtotta magát és elsietett szobácskájába, hogy földi utazására készüljön. Mindenekelőtt hátizsákjába egy hatalmas darab aranyat rakott. Mert azt már hallotta a földön járt manóktól, hogy bizony ott künn a világban mindennek van ára, mindent meg kell fizetni, semmi sincs ingyen. Midőn azután megérkezett a holdtölte ideje, manóka felkapta tömött hátizsákját, feltette sapkáját, kezébe erős botot vett és pajtásainak „Isten veletek“ mondván elsietett.

A manók csak intettek egyet a fejükkel, nem kísérték el a gyémánt ajtóig, haragudtak reája, hogy olyan illetlenül viselkedett a jó királyukkal szemben.

Manót ez nem bántotta, füttyörészve sietett ki a hegyből, vissza sem nézett, hanem gyors lépésekkel indult neki a holdtól fényesen bevilágított erdőnek. Vigan bandukolva egyszerre meglátott egy fiatal legényt mély álomban egy fa alatt feküdni. Kalapja mellette hevert a fűvön, feje hátizsákján pihent.

Manóka megállt, jól szemügyre vette a legénykét, majd a fűbe ült mellé és várt, míg az felébred.

Telt az idő. Multak az órák. Már kelet felől piroslott az ég, de az alvó még mindig édesen szuszogott.

Napasszony ki-ki dugta sugaras fejét az ég ablakain. Szellőcske bűgva futott végig az erdő fáin. A madárkák felébredtek és víg nótáikba kezdtek. A tündöklő napsugarak bevilágították már az erdőnek minden zegét-zugát, mikor a legényke felébredt. Nagyot ásítózva törölgette szemeit és fürkészően végig nézett a mellette kuporodó kis manóra.

Mikor a csillámló napsugarak végigcikáztak az erdő zöld pázsitján, manónak eszébe jutottak ugyan a király szavai s egy percig gondolt is arra, hogy most már haza kellene neki futnia, különben végkép zárva lesz előtte az ajtó, de midőn a felébredt legény nevető arcába nézett, mindent elfelejtett s felkiáltott:

— Jó reggelt álomszuszék úr!

— Szervusz, kicsikém! Hogy jössz te ide mellém, mit keresel itt?

— Ezt joggal én is kérdezhetném tőled — felelt a manó. — De ne töltsük az időt haszontalan kérdésekkel és feleletekkel, hanem arra kérnék, vegyél engem magad mellé vándorpajtásul és mutasd nekem a földi szépségeket. Aranyom van elég mindkettőnk számára. — Mosolyogva rácsapott hátizsákjára, amely élesen csengő hangot adott.

— Hm, hm! — A vándorlegény kételkedően csóválta meg a fejét. — Neked... aranyad legyen! Hiszi a pici! Mutasd meg!

Manóka mélyen megsértődve felnyitotta hátizsákját és odatartotta a legénynek a nagy arany gomolyt.

Midőn a vándorlegény éhes szeme megpillantotta a csillogó aranydarabot, csodálkozva csapta össze kezeit, felugrott és vidáman felkiáltott:

— Ah, ha így áll a dolog, akkor csak hadd siessünk a legközelebbi városba.

Manóka ki volt engesztelve, boldogan mosolygott és így ki-ki felkapta hátizsákját, botját, sapkáját, vigan beszélgetve, dalolva és fütyürészve a város felé indultak.

A városba érve felvágottat és fehér cipőt vett a legény, amit manókaival felezett és menve jóízűen el is költötték. Majd elmentek a képtárba, a templomokba, a moziba, megnézték a kirakatokat, a városligetet. Ahol belépti díjat szedtek, ott a legényke fizetett. Ha manóka

nyult az arany után, hogy ő is fizessen, akkor a legény intett neki: hadd csak, hadd csak!

Már estefelé járt az idő, mikor bizony elfáradva a sok járkálástól, betértek farkas étvággal az utjukba eső vendéglőbe s jól nekiláttak az evésnek-ivásnak. Mikor a fizetésre került volna a sor, akkor a legény nevetve fordította ki üres zsebeit és kacagva mondta:

— Nézd pajtás, egy fillérem sincs, most már neked kell fizetni a lakománkat.

— Szivesen, szivesen — integetett a majszoló manóka — hát így is dukál.

— Igen ám — mondta a legény fejét csóválva — de itt oly nagy darab arannyal nem lehet ám fizetni, ezt előbb pénzzé kell tenni. Add csak ide manókám az aranycsomót, majd a legközelebbi aranybevéltő üzletbe futok vele. Mindjárt itt leszek.

A vándorlegény csakugyan el is sietett az aranydarabbal. Az ajtóból még vissza is intett a törpének: „pá, pá!”

Manóka rendelt magának még egy feketét és egy jó szivart, így majd hamarabb telik el az idő, gondolta magában. Telt is az idő. Egy óra a másik után mult el. A pincérek már suttogni kezdtek egymás között, hogy miért ül e törpe még mindig itt? Miért nem fizet már s csinálna helyet más vendégnek? Manóka izgett-mozgott a székén.

Ekkor hozzá lépett a vendéglős és kérte manókát, fizesse ki, amit ketten ettek-ittak. Manóka elmondta a vendéglősnek, hogy társa elment beváltani egy nagy-nagy darab aranyat s csak reá vár, hogy kifizesse számláját.

A vendéglős persze nem hitte el manóka szavait, mesének tartotta és mérgesen reá kiáltott:

— Hazugság az egész! Vagy kifizeti, amivel tartozik, vagy mint csaló, bezáratom!

Manóka siránkozva erősítette igazságát és rimánkodva kérte a vendéglőst, ne vitesse tömlöcbe.

A vendéglős, aki különben jószívű ember volt, s be is látta, mi haszna lenne neki abból, ha le is csukatja a törpét, pénzét azért még sem kapná meg, azt mondta:

— Isten neki, nem záratlak el, majd meglátjuk, előkerül e társad, de addig a bor-

fiúnak, a piccolónak fogsz segíteni. De vigyázz magadra, panaszt ne halljak utánad! —

Manóka könnyes szemekkel köszönte meg a vendéglős jóságát és elkullogott a konyhába, ahová őt a kuncogó borfiú taszigálta. Itt mindjárt munkába fogták: késeket, villákat tisztogatott, poharakat törölgetett, sepregetett, cukrot és sót szítált, egy szóval, anynyi dolga akadt, hogy egy percig sem volt nyugta.

Midőn azután egy nap a másik után elmult anélkül, hogy a vándorlegény mutatta volna magát, akkor manóka is belátta, hogy az egy közönséges csaló volt, aki az arannyal világgá ment.

Manóka rosszul nézett ki, sovány lett, bánkódott. Hiányzott neki a finom habos kávé, a csokoládétorta, a csirke pecsenye, a sok finomnál finomabb étel, amelyet otthon, a hegyi konyhában főztek.

Nélkülözte az arany ágyacskáját puha finom selyem paplanjával, a szolgáját, ki rendbe tartotta ruháját, cipőcskéjét, bizony Manóka sok mindennek érezte a hiányát.

Itt deszkán aludt s azt ette, amit a vendégek tányérukon hagytak. Ugy bizony, nehéz életet élt a kis manó. Reggel 5-től éjjel után 2—3 ig is talpon kellett lennie. No, még azt a sok pofont, amit a főpincértől kapott, ha ügyetlenkedett valamiben. A piccoló meg azért a pár bánért, amit a vendégektől kapott, irigykedett rája.

Egy napon, mikor sietségében manóka elcsuszott, két pohár sört elejtett és szerencsésen a pohár is összetört, a piccoló ezt mindjárt besugta a főpincérnek. Ez persze mérgesen fülön fogta manót és egy-kettőre kidobta az utcára.

— Vissza ne jöjj nekem, te ügyetlen majom — kiáltott utána a pincér, becsapva az ajtót.

Manóka pityeregve elvánszorgott az utca szegletéig, itt megállt, hová menjen már most. Keservesen felzokogott. Erre egy arra elmenő ur megszólította:

— Hé, te kicsi, miért sirsz oly keservesen, mi bajod?

— Senkim sincsen! Éhen veszek e nagy városban! — siránkozott manóka.

— Hm! Aki dolgozni akar és tud, az nem vész el éhen. — Az ur élesen szemügyre vette a kis törpét.

— Gyere csak velem, majd adok én neked munkát. — Elindultak. Messze mentek, egészen a városligetig. A cirkuszba azután be is kanyarodtak. Az ur a cirkusznak az igazgatója volt.

Manókából „kicsi dummer August“, kicsike bohóc lett. Tanult malacon nyargalni, biciklizni egy kereken, levegőben megfordulni, bukfeneket, cigánykereket hányni és mindenféle bohóskodásokat. Manóka nagyon ügyes bohóc volt, jól tudta mulattatni a nézőket.

Bizony, ha a szinlapra ki volt írva, ma „le petit dummer August“ játszik, akkor aprajánagyja sietett a cirkuszba. Mert úgy mondták, ez a „petit August“ egy csodagyermek, egy phaenomen.

A cirkuszban volt még egy törpe kisaszony is, úgy hívták: „Lili la belle“. Ez tudott feszített drótkötélen táncolni.

Manóka és Lili rendesen egyszerre léptek fel. Ha Lili a drótkötélen táncolt és japán legyezőkkal játszott, akkor Manóka malacon, vagy egykerekű biciklin körülnyargalta a cirkuszt vagy bűvész mutatványokkal mulattatta a nézőket.

Nagy búcsúelőadás volt. Lili szép csillogó gyöngyruhában japán táncot lejtett a dróton. Manóka meg tüzes gyertyákat nyelt. Mikor Manóka az égő gyertyát épen a szája fölött tartja és így véletlenül a magasba pislant, látja, hogy Lilike szédül, siklik s lefelé bukik.

Manóka messzire eldobta a gyertyát s hirtelen magasra tartotta karjait, hogy megkapja Lilikét. Esésében Lilike magával rántotta manókát is a földre.

Lili puhán manóra bukott, nem történt semmi baja, de szegény manóka fejjel egy vasoszlopnak esett. Manóka eszméletlenül elterülve maradt a földön. A cirkusz szolgák hozzá futottak, felkapták és bevitték az öltözőbe, ahol az orvos megvizsgálta és bekötötte sebeit.

— Jó ápolással talán megmarad, mondta komolyan az orvos. De ki ápolná itt hűségesen? El kell vinni a kórházba.

— Nem, nem — zokogott Lilike — vigyék az én szobácskámba. Éjjel-nappal ott leszek mellette. Hisz, ha manó fel nem fog, most talán összetört tagokkal itt feküdnék.

Lili ápolta is manókát olyan jól és gondosan, hogy harmadnapra már magához jött. Mikor Lili látta, hogy manóka megismeri őt, hogy magánál van, örvendezve megölelte és össze-vissza csókolta.

— Oh, te édes, te aranyos, te jószívű manókám! — kiáltott fel. — Élsz, meg vagy mentve! No, most egyél ebből a jó tyuklevesből, ez erőt ad, azután aludjál. Én is lefekszem, most már alhatok, tudva, hogy élni fogsz.

Reggel, mikor felébredtek, csak néztek, ámultak-bámultak mind a ketten. Mi ez? Hol vannak? Hát ott voltak a manó gyémántpalotájában, előttük pedig állt a manók királya.

Manóka a király lábai elé borult és bocsánatért könyörgött.

A király megölelte manót s így szólt:

— Minden meg van bocsátva, itt maradhatasz. Lilike szerető csókjaival megváltott téged. S tudva, hogy Lilike szeret téged, hát ő is itt lakhat.

Manóka azután elvette Lilit feleségül s esténként, mikor künt a nagy világban fujt a szél és a rubint fényű kályhákban pattogott a tűz, elmesélte manóka kicsi manókáinak földi élményeit . . .

Nektek kedves olvasóim megsúgom, hogy manóka égő gyertyái almabélből voltak faragva. A gyertya egyik végébe dióbél volt szúrva. E belet meggyújtják. Így készül az enivaló égő gyertya. Jó kis tréfa! Próbáljátok meg!

Alexy.

Senki Tamás története.

(5)

— Irta: Kertész Mihály. —

(Folytatás)

Azt sem értette, hogy mikor nevét és születési idejét kérdezte az a bácsi, akit a kosárkötő tanító úrnak szólított. — miért sugnak-bugnak annyit és azután miért néz olyan különösen reá a tanító bácsi. Szinte fellélegzett, mikor végre kikerült ebből a teremből, mert az utolsó pillanatig azt hitte, hogy valami különös dolog fog vele történni,

Mikor aztán újra az utcán voltak, azt mondta neki a kosárkötő.

— Most pedig gyerünk a könyvesboltba abécét venni.

A könyvesbolt épen szemben volt az iskolával, csak a kocsitun kellett átmenni.

Ez is egészen új dolog volt Tamásnak. Eddig még soha üzletben nem volt, — (kivéve a szomszéd fűszeres boltot, melynek tulajdonosa néha-néha becsalta egy kis krumplicukorral) — érthető csodálkozással nézett hát körül a sok ismeretlen holmival tele tömött helyiségben. Szív-szorongva leste, hogy apja miket vásárol s mikor hátára akasztották a bőr táskát s kezébe nyomtak egy képekkel díszített abécés könyvet, meg a palatáblát, olyan boldogság töltötte el, mint még soha! Ugy érezte, hogy egy fejjel nőtt meg egyszerre s biztosra vette, hogy mindenki irigykedve néz arra az új könyvre, melyet félve szorongatott kezében. Alig várta, hogy haza-

érjenek s oldalról-oldalra megnézhesse a neki még oly titokzatos könyvet. Szeretett volna már minden betűt ismerni, hogy el is olvashassa mindazt, ami könyvében állott! Nem is hagyott békét Nagy uramnak addig, míg legalább az „i” betűre meg nem tanította.

A kosárkötő, látva a gyerek különös buzgalmát, boldog büszkeséggel sugta oda a feleségének:

— Meglátod, Tamáska mindig az első tanuló lesz az osztályban!

Ezen az estén nem is tudták rávenni Tamáskát, hogy lefeküdjék a szokott órában. Sehogysem akart megválni könyvétől s mikor már egyszer átlapozta a könyvet, visszafelé kezdte forgatni. Közbe-közbe folyton kérdezett:

— Mi ez, apa?

— Az az „a” — felelt a kosárkötő.

— Hát ez mellette?

— Az a nagy „a”.

— Minek kell nagy „a”?.

Ennél a kérdésnél kissé zavarba jött Nagy uram, mert ő maga hadilábon állott a betűvetéssel s inkább megfont egy kosarat, mintsem leírjon egy sort. Azzal meg épen nem volt tisztában, hogy hol is kell nagy betűt használni. Azért hát Tamáska kérdésére csak kitérő választ adott.

– Nem kell mindent tudnod – mondotta. – Rákerül arra is a sor, hogy megtanulod, miért kell nagy betű is.

De Tamását ez a rideg válasz nem tántorította el a kérdezősködéstől s tovább érdeklődött, sőt az új palatáblán mindjárt le is próbálta rajzolni a könyvben látott görbe-furcsa figurákat, melyekre az apja azt mondta, hogy ilyen vagy olyan betű. Amit Pedig egyszer leirt, azt el nem felelte többé. Egyszer aztán megnyálazta a spárgán lógó szivacsot, letörölte az összefirkált palatáblát, nekigyűrűközött s szép lassan, megfontoltan, kissé formátlanul és görbén, felírta ezt a szót:

T a m á s

VII.

Keserű órák.

Csengettek.

Az előadásnak vége volt s a gyerekek zajongva tódultak ki az utcára. A kapu előtt kisebb-nagyobb csoportokba verődtek össze azok, kik egy irányba mentek, vagy akiket az iskola falain is túl nyúló barátság fűzött egymáshoz. Aki előbb ért az utcára, megvárta pajtását s aztán együtt folytatták utjukat, míg csak el nem kellett válniok. Az egy-csoporthoz tartozók átkiáltottak a másik csapatbeliekhez, kötdtek egymással, papirgalacsinokkal dobálózottak, majd feldühödve rontottak egymásra.

A szövetségeseik hűségesen védelmezték egymást s diadalmas ordításban törtek ki, ha sikerült az ellenfelet megfutamítani, vagy az ellentáborhoz tartozók valamelyikének sapkáját leröpíteni.

Hosszú percek teltek el, míg teljesen elcsendesedett az iskola környéke. Mikor már egyetlen gyerek sem volt látható az utcában, akkor lépett ki az iskola ajtaján Tamás.

Nem jött egyedül. Egyetlen barátja, Bujdosó Laci sántikált most is mellette, rövidke botjára támaszkodva.

Bujdosó Laci vézna, nyomorék gyerek volt, aki csak lassan, ügyyel-bajjal tudott levergődni a lépcsőkön, miért is elmaradt a hancurozva siető többiektől, akik különben sem szerették testi hibája miatt, mert nem vehetett részt játékaikban, pajkoskodásaikban, sőt még csak hátba sem lehetett ütni. Nyomorék volt szegény – s nem számított a többiek előtt semmit.

Tamás volt az egyetlen gyerek, aki megértette Bujdosó Laci rettenetes tragédiáját. Megértette s megszánta a nyomorékot. Melléállt. Barátjává szegődött. A tíz perces szünetekben vele maradt, együtt beszélgettek, előadás után pedig megvárta, segített neki a lépcsőn, támogatta, vagy vitte könyveit, míg le nem értek az utcára. Így volt ez ma is.

Bujdosó Laci szomorú mosollyal mondott köszönetet barátjának.

– Te vagy a legjobb fiú, Tamás – hálálkodott s melegen megszorította kezét.

Tamás pirulva háritotta el a hálálkodást:

– Ugyan, Laci, ne köszönj semmit! Nekem talán még nagyobb szükségem van rád, mint neked reám... Nagyon jól tudod, hogy nekem sincsenek barátaim – rajtad kívül. Nem szeretnek engem. Elkerülnek. Játsszani sem akarnak velem. És mindez azért van, mert a tanító úr néhányszor megdicsért.

– Buták, akik ezért haragszanak reád. Nem érdemes velük törődni.

– Hiszen nem is sokat adok rájuk.

– Hát akkor miért vagy ma olyan szomorú? Máskor, mikor így lefelé haladtunk, tele voltál jókedvvel, vidámsággal. Mindig megnevettettél. De ma olyan hallgatag vagy. Bántottak?

– Jobban, mint máskor, – mondá Tamás fejét lehorgaszva.

– Ki?

– Csepű.

– Az a maszatos, akit már az iskolából ki is akartak csapni, mert lopkodta az osztálytársait? Az bántott?

– Az!

– Mit mondott?

– Retteneteset! Iszonyut!

– Mondd hát!

– Nem is akarom elárulni.

– Nekem se?

– Elég, ha én tudom.

Bujdosó Laci ismerte már barátja természetét. Nem kérdezősködött tehát tovább, hanem szóltanul, csendben haladtak egymás mellett. Még a Laci botja is busabban kopogott most a gránit-kockákon.

Egyszerre az egyik utcakereszteződésnél előttük termett Csepű.

Bujdosó Lacit hirtelen nagy izgalom töltötte el. Megállott s rákiáltott Csepűre:

– Allj meg, Csepű!

Csepűt annyira meglepte a fenyegető hang, hogy önkénytelenül is megállott s gonosz-tekintetű apró szemével szúrósan nézett Lacira.

– Mit akarsz? – kérdé kihívóan.

Bujdosó Laci azonban nem ijedt meg a nála szinte egy fejjel nagyobb, szélesvállú gyerektől, hanem támas nélkül hagyva nyomorékan csüngő lábát, felemelte botját.

– Hallod-e, – mondta botjával hadonázva – mit merészeltél mondani az én barátomnak?!

Tamás csittítani próbálta Lacit.

– Hagyd el! Nem érdemes! Még meg talál ütni!

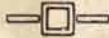
Bujdosó Lacival azonban most már nem lehetett beszélni. Szeme haragosan villogott s egész testében reszketett a dühtől.

– Felelj! – sikoltotta rekedten, mindenre készen.
(Jövő vasárnap tovább meséljük.)

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk)

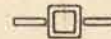
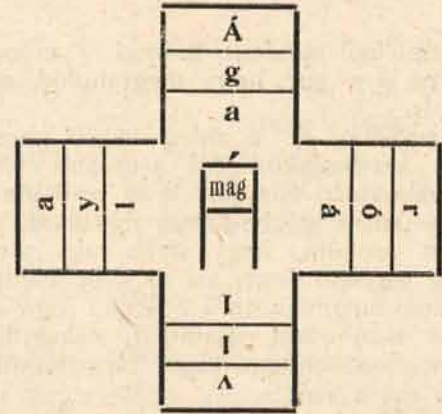
Kun Palkónak: Ugyancsak nehéz kérdést adott fel kis cimborám, de Öreg Cimbora úgy szereti az ő kis olvasóit, hogy nem kerüli el a nehéz kérdéseket sem, hanem válaszol azokra is. Azt kérdezed, hogy mondjam meg, melyik újságot szerkesztem szívesebben: a Cimborát-e a gyermekek részére, vagy a Szamost a felnőtteknek? Alaposan megfontoltam a kérdést, mert nagyon nehéz a válasz és hosszú gondolkodás után arra a megállapodásra jutottam, hogy szeretem én mindkét újságot nagyon, a szívemhez van növe a Szamos is, a Cimbora is, talán már élni sem tudnék nélkülok, megélni semmi esetre sem, de azért szerkeszteni szívesebben szerkesztem a Cimborát. Azt is megmondom, hogy miért. Annak a lapnak, melyiket a felnőttek részére kell szerkeszteni, van egy igen nehéz része: a politika. Persze, ti nem tudjátok, hogy mi ez és milyen utálatos dolog a politika. Azt úgy gondoljátok el, hogy az emberek mind azon török a fejüket, hogy miképpen lehetne a világot jobban berendezni. Mert azzal, ahogy a jó Isten berendezte, egyik sincs meglegedve. Egyik azt hiszi, hogy így, a másik úgy véli, hogy másként. Na most az emberek pártokra oszlanak. Hogy kinek van igaza, azt nem lehet eldönteni, mert még egyik pártnak sem sikerült bebizonyítani, hogy az ő módszere hozza az igazi boldogságot. Ebből a pártoskodásból aztán nagy veszedelmek származnak. Az emberek marakodnak, civakodnak, bántják egymást, háborút viselnek, emberek, akik nem is ösmerik egymást, akik soha nem is tudtak egymásról, családapák fegyverrel gyilkolják a szembenállókat. Azok, akik egyébként jószívű emberek lennének, politikából gyűlölködőkké válnak. Higgyétek meg, hogy politika nélkül az emberek szépen, békességben megférnének egymással. Na már most abban a lapban, amelyet a felnőttek olvasnak, mindig muszály ezzel az utálatos politikával foglalkozni, mindig bele kell avatkozni ebbe a civakodásba, ha nincs is hozzá kedve. Öreg Cimborának pedig nem sok kedve van hozzá. Legjobban szeretné ha az emberek nem marakodnának, hanem az embert néznék egymásban, szeretnék, megbecsülnék egymást. A ti kis lapotokban, a Cimborában nincs politika. Azok a kedves, meleghangú kis levelek, amelyeket ti irtok Öreg Cimborának, tele vannak ártatlan üdeséggel. Azokat jól esik olvasni és amikor a felnőttek csunya politikájába beleunt, akkor a Cimborához, a kis cimborák leveleihez siet megpihenni. Hát ezért szerkesztem én szívesebben a Cimborát mindaddig, míg egyszer csak a kis cimborák is el nem kezdenek politizálni. De reméllem, hogy ez sokára lesz. **Hárnik Ivánnak** Magyarlapos: Derék kis fiu vagy, Iván, hogy tiszta egyes a bizonyítványod. Most aztán használd ki a vakációt és a football-labdával, amit ajándékba kaptál, rugjál sok gólt a nyáron. A rejtvény, amit beküldtél, nagyon könnyű. Igaz, hogy egy olyan kis fiutól, mint te vagy, ez is elég jó, de a kis cimborák nagyon könnyen kitalálnak. Már pedig csak az a jó rejtvény, amelyen a megfejtőnek a fejét kell törnie. **Rózsa Pista** Baia-Mare: Válogatok a rejtvényeid közül, Pista. Az azonban, hogy ki nyerjen könyvet, nem tőlem függ. Akinek a nevét kihuzzák a kalapból, az nyer. De csak légy türelemmel, majd rád kerül egyszer a sor. **Kertész Sándornak:** Ismételd meg a rejtvényedet, kis cimborám, mert valahol eltévedt, nem tudok ráakadni. **Káhn Klárának:** Próbálkozz más rejtvényekkel, Klára, hátha azok jobban sikerülnek. **Pilhoffer Oszinak:** Szervusz Osz. Mégis csak te vagy a jó kis cimbora, minden héten felkeresel a drága kis leveleddel. Ha egy-egy néha elvész, azért bizony kár, de a leválláival még se lehet segíteni rajta. Mert az csak azoknak a cimboráknak szólna, akik Szatmáron laknak. De a többiek, akik messze laknak, hogy hoznák ide a leveleiket. Hanem tudod mit Osz. Hozd el a levelet mindig és ahelyett, hogy bedobnád egy ládába, hozd be a szerkesztőségbe. Jó lesz így? Legalább két jó cimbora, mint te meg én, találkozik is néha.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

Keresztrejtvény.

– Rózsa Pistától. –

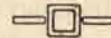

Szórejtvény.

– Szalai Bódógtól. –

Ennek az embernek a foglalkozása el van rejtve a nevében. Találjátok meg.

Zu ag ag
ag ag
ag ag

A 20. számban közölt rejtvények helyes megfejtése:

- I. Környék.
- II. Növény.
- III. Dénes Sándor.

A Cimbora 20. számában közölt rejtvények helyes megfejtői:

Györke Béla, Sándor Zoltán, Barbul Mariczi és Sanyi, Sándor László, Benedek Jenő és Sanyi, Petky Böske, Nagy Sándor Erdőd, Monori György, Mendl Éva, Edith és Pall, Tabajdy Irmuska, Dózsa Évi és Misi, Lövy Lenke, Sepsy János, Glück Imre, Pilhoffer Osz, Keresztszeghy Sándor, Németh Helén, Hárnik Iván, Weiszbrunn Zoltán, Kertész Sándor, Tözsér Károly.

Nyertések:

Barbul Mariczi és Sanyi,
Németh Helén, Weiszbrunn Zoltán.

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

Kiadótulajdonos a Szabadsajtó Könyvnyomda és Lapkiadó r.-t.
Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmárnémeti) Eötvös-utca 4. szám.

Nyomatott a „Szabadsajtó” Könyvnyomda és Lapkiadó R.-T. gyorssajtóin Satu-Mare (Szatmár). Cenz. A. Szilágyi.